

Do usnesení rekursního soudu, jímž zamítnut byl návrh na zájemný popis vnesených svršků a jež bylo doručeno dne 23. prosince 1920, byl podán dne 3. ledna 1921 dovolací rekurs, jež Nejvyšší soud odmítl.

Důvody:

Dle čl. XXVII uvoz. zák. k ex. řádu platí v těch případech, ve kterých zákony a nařízení, jež exek. řádem dotčeny nebyly, připouštějí povolení zjišťovací exekuce nebo jednotlivých zajišťovacích opatření, pro zajišťovací úkony a řízení předpisy exek. řádu o exekuci zjišťovací a o prozatímních opatřeních. K těmto opatřením náleží také zájemný popis vnesených svršků pro pohledávku z nájemného, neboť předpisy, toho se týkající, zůstaly dle čl. XIII čís. 6 uvoz. zák. k ex. řádu nedotčeny. Z toho sluší dovozovati, že zájemný popis svršků, o jaký i v tomto případě bylo žádáno, jest prozatímním opatřením, pro něž platí co do řízení předpisy exekučního řádu, tudíž také předpisy o opravných prostředcích a lhůtách k nim. Dle § 65 ex. ř. činí lhůta rekursní 8 dní. Napadené usnesení bylo doručeno rekurentu dne 23. prosince 1920, rekurs proti němu byl sepsán a podán teprve dne 3. ledna 1921, tedy po uplynutí 8 denní lhůty a bylo jej proto jako opožděný odmítnouti.

Čís. 1047.

Poznámka zákazu zcizení a zavazení nemovitosti (§ 384 ex. ř.) není o sobě na překážku dalším knihovním zápisům.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R I 550/21.)

Knihovní soud povolil vklad převodu práva vlastnického ku nemovitosti, jež byla stížena poznámkou záповědi zcizení a zavazení (§ 384 ex. ř.). Rekursní soud knihovní žádost zamítl. Důvody: Soudce knihovnímu jest při rozhodování o knihovních zápisech přihlížeti k tomu, zda zápis, o nějž se žádá, lze provésti v souhlasu se stavem knihovním, a nemůže v případě záporném zápis připustiti. Též v tomto případě odporuje povolení vkladu práva vlastnického k domu knihovního stavu, neboť nemovitost tato, jak z přiloženého lustra vysvítá, jest stížena poznámkou záповědi zcizení a všelkého zavazení. Nelze tedy, dokud tato poznámka nebude vymazána, jmenovanou nemovitost zcizovati a neprávem proto první soudce vklad vlastnického práva pro žadatele připustil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Zápisy, které byly po poznámce zákazu uvedeného v druhém odstavci § 384 ex. ř. vykonány na základě opatření, jež odpůrce ohrožené předsevzal proti zákazu, mají podle ustanovení třetího odstavce téhož § na-proti ohrožené straně účinnost jen pro ten případ, že bude její nárok na nemovitost nebo knihovní právo právoplatně zamítnut. Zákon sám tu zřejmě uznává přípustnost dalších zápisů a toliko účinnost jejich činí závislou na právomocném zamítnutí nároku strany ohrožené. Zákazem

zeizení a zavazení nestala se povinná strana nezpůsobila, aby s knihovním tělesem nebo právem nakládala; její dispozice a knihovní zápis podle této dispozice provedený jsou naproti ohrožené straně bezúčinnými jen tehdy, bude-li pravoplatně uznán nárok strany, které byle prozatím patření zákazem zeizení a zavazení povoleno. Poznámka zákazu zeizení a zavazení podle § 384 ex. ř. dalším knihovním zápisům tudíž na překážku není.

Čís. 1048.

Řízení o nepatrných věcech má místo i při žalobě opoční (§ 35 ex. ř.).

V otázce, zda není překročena hranice pro řízení v nepatrných věcech, jest soud vázán žalobcovým oceněním sporného předmětu.

(Rozh. ze dne 10. května 1921, R I 593/21.)

Žalobce ocenil předmět sporu, zahájeného opoční žalobou v exekucním řízení o vyklizení bytu na 200 K. Za ústního jednání prohlásil soud první stolice k návrhu žalovaného rozepři za věc bagatelní z těchto důvodů: Žalobce udal v žalobě cenu sporného předmětu penězi nad 100 Kč, kteréžto ocenění však jest zřejmě přemrštěné. Soud sice jest vázán žalobcovým oceněním ve smyslu § 60 j. n., avšak naproti tomu přiznává soudu § 41 j. n. právo zkoumati příslušnost na základě žalobcových udání, leda že by tato udání soudu již předem jako nesprávná byla známa. V tomto ohledu jest ze spisů sporných C b I 1/21, týchž sporných stran a téhož sporného předmětu se týkajících, zjištěno, že předmět sporu byl oceněn na 100 Kč a strana v tomto sporu C b I 1/21 žalovaná, nepodala svým zástupcem proti ocenění tomuto námitek, takže celé toto řízení, jak ostatně odvolací soud sám potvrdil, bylo posuzováno jako řízení bagatelní a bylo proto toto ocenění vůči žalované straně již tehdy směřodátným. Vzhledem k tomu pak, že tyto okolnosti jsou soudu zřejmě známy, nepotřebují dle § 269 c. ř. s. dukazu. Rekursní soud zamítl návrh, by záležitost byla prohlášena za věc nepatrnou. Důvody: Při rozhodování o příslušnosti, vyslovuje-li se soudce o své příslušnosti již při vyřízení žaloby, má vzíti za podklad svého rozhodnutí údaje žaloby, ač-li nejsou soudu známy jako nesprávné. V případě, o který se zde jedná, rozhoduje se však nikoliv o příslušnosti soudu první stolice, nýbrž jedině o tom, zda zavedeno býti mělo řízení bagatelní čili nic. Již proto není citace § 41 j. n. v tomto případě vhodnou, nýbrž rozhodným jest ustanovení § 60 j. n., dle něhož, pokud nejedná se o výjimečný případ § 60 odstavec první j. n., který v úvalu nepřichází, určení ceny předmětu žalobcem nepodléhá kontrole a je určení to pro soud závazným (§ 60 poslední odstavec j. n.) a je úplně nerozhodno, že v jiném sporu též předmět sporu jinak byl oceněn.

Nejvyšší soud nevyhověl devolacímu rekursu.

Důvody:

Přípustnost rekursu, podaného žalující stranou do usnesení prvního soudu, nelze posuzovati dle § 517 c. ř. s., neboť nejde tu o řízení bagatelní, nýbrž o rozhodnutí otázky, zda-li první soud, jenž o žalobě zahájil řízení